

S O N

G Ü N H I K A Y E L E R İ

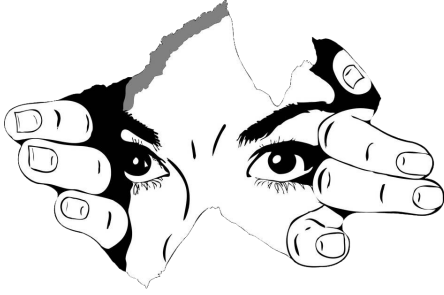

S O N

[S O N U G E L E N L E R]

AYŞE NUR UĞUR

ESRA DÖKMEN

SLYVAN CLOWNSON

[KIYAMET]

son günün öyle bahsedildiği gibi fantastik bir curcuna ile meydana geleceğine inanan birisi değilim. bir an gelir güneş tersten mersten doğar, sular haysiyetsiz taşar, dünya kendinden göçer(?) tarzında bir son çok kolaydır. bunu düşünmekte de yazmakta da üstün bir yön göremiyorum ancak olacak olan aslında bu kadar basittir dersiniz de olabilir. ruhen son gerçekleştiğinde dünyanın devam ediyor olmasının bir anlamı kalmadığının taraftarıyım. asıl hiçbir şey yapmaya hevesin kalmadığında var oluşunu sürdürebilme eğilimin patlar. bu artık insanın güneşinin batıdan doğmasıdır. fiziksel bir patlama değildir ancak senden geriye hiçbir var olma hücresi de kalmaz. o dakikadan sonra yaşamın devamı insanın içinde saçılıktır böyle saçılmaktır, saçıl saçıl saçılmıştır, sıcım sıcım bir şeydir.

benim dünyamın sonu böyle geldi. kıyametim böyle başladı diye bu şekilde ahkam kesebiliyorum. bunun dışında yaşanabilecek bir sonun bana etkileyici görünebilmek gibi bir şansı olabilir mi? var olma hevesinin yok oluşu kadar şatafatlı bir sona sahipken dünya ikiye bölünse gözümün önünde oluşan boşluğa keyfi atlarım. çünkü benim kıyametim çoktan ilan olunmuş. bilim bilim bildirilmiş tarafıma. tanım tanım tanımlanmışım ben artık bir son olarak.

bu durum bir sabah uyandığımda gerçekleşmedi. bana bildirilmedi. ol dendi ve olunmadı. hevesim gün ortası ya da bir akşamüstü hatırlamıyorum ne zaman ama farkına vardığımda patlamanın tozu bile yoktu. muhtemelen art arda sürekli sarhoş geçirdiğim günlerden biriydi. hafızamın umursamadığı bir ana denk geldi. son günümün hangisi olduğunu bilmiyorum. buna lanet diyebilirim. hiçbir takvimin üzerinde işaretleyemiyorum o günü. mayalar en azından hangisi olacağıyla net bir an belirtmişlerdi. yazık mayalar kadar cesur değilim.

hevesimin kalmadığı sabit. hevesimin kalmamaya devam ettiği de kesin. hevesimin kalmadığı her an bir son gün daha mı ekliyorum bu da sorgu. bu da meçhul. bu da bir son. bilmiyorum dediğime bakmayın. bilmiyorum dediğim her şeyin ortağıyım. tam olarak hangi ana denk geldiğini bilmiyor olabilirim ama sonuma nasıl geldiğimi biliyorum. (kendi çabalarım) sonuma kimin getirdiğini biliyorum. (kendim)

kısacası ben samimi bir insanım bu kıyameti ortaya biraz zorlama çıkardım. bu sonu tam olarak götümünden salladım. çünkü içi sonlarla dolu olan bu dosyanın aslında bir başlangıca ihtiyacı vardı. o da benim sonum.

[BULUTA SIĞINAN SON SICAKLIK]

NAGİHAN COŞKUN & FATİH CEYHAN

kanat oynatan düğümler direnci
ayağına giden damarlara baskıda,
kanatları uçamamaya bağlı düğümler
özgürlük adımları atamasın diye
ayağına giden kanı durdurmaya düğülmüş

gözünle dövdüğün mor güllerin yeridir bu dudaklar
bu dudaklardaki çiçek üzmenin izidir, öpülmemiş

takındığın her yasemin küser
balkondaki kumru yuvasına,
kuş inadıdır kafeste olmayınca
esaret nefeslenir

süzünsü yaprak ipekten paraşütlenir;
adı dudi

hangi renk titretir korkulukları
harf tamirinden aldığı hevesle
hiçbir renk bilmeyen bir korkuluk
bütün kelimeleri bozar mı

korkmadan öpülüyorsa mor güllerin rengidir,
o dudaklar

ve sonsuz kere
niçeliğe ardından hiçeliğe ayazla
başına vurdukça tamirciler H
işte bu uslanmaz döngüdür
ünsüzler yıkılmaz değil

bıraksa kul kurur avucunun içinde olur kün kubur
paslıdır bisiklet arkasında çocuğu
küçük çatılı, koyu kahve briketten ev, sokağı dar

her sudan yükseleni
kendin gibi nuhsuz sanma
her efsanenin sonunda
eteği çıkarılacak bir dağ bulunur,
evet

ten renginin suni teneffüsü yoksa
ardına bakabırak enseyi
düş turundan ona bana kalan açık yeşillenme
en pahalı koku tırmanır fujilerin eteklerine
sokaklar süt, bahçeler incir, kayıklar bal artık

hiçbir şeye takılmayışın verdiği benle ben olma
ıskala denizi sonra ıslanarak kızıl yıldız tozlarına

yürütece muhtaç sevgilerimin
boğazını pamukla kestim
sonsuz hiçliğin ince selamı üzerinize olsun
niçe gülümseyen dudaklarınız dut yesin

öyle bir yanlış yerdeyim ki diyenlerin
saçılır içinden kuru kul düğünü,

hızlı bir gelinliği olmadı hayalindeki gibi
onu var olmakla evlendirecek
gizli bir gelinlik hep üzerinde,
onu sadece hayal kuranlar gördü

yabani tavşanlar bile öyle pişman değildi
yerin altında yaptıklarına,
ellerinde birinin kanı olsa da
akıllarında bir amacın katliamı

vedadayım beklediğim ne varsa kağıttandır dünyaya
yetişemediğim ne varsa vedasına merak duymuyorum

taarruzda emici duygularım
beden bilmez
çaresiz sırtını kaşıyamaz
taşınmaz sırtı kendince ağır

üzerimdeki alp yosunu çoktan ölü
düşür nazikçe şefkatliğı sen,
bağım olsun istifleyeyim şunu diye

mümkündü uzaklara
bir toprak parçasına isim verebilmek
mesela ben demek
birçok ben, soyadı kez ben

sen yine örtüsünü bildiğın
ipeksi göz bebekleri
titrek ayaklarına kitle
tüy ver kul olup tanrıya yürüsün,
tutarsa kuzu kuşu duasıyla

ey dağ güçlüsün benden dedi
üzerindeki bulutu ezerek

“UÇAN BALONLARA ÇOCUK KATİLİ YÜZLERİ”

[ORPHEUS'UN KAYIP ŞAİRLERİ]

FATİH CEYHAN & NAGİHAN COŞKUN

“umut eden herkes buraya veda etsin”

şu şehirden kaç şair geçti
şu kara kışa
şu bata çıka
o muydu uçurum
kaç ısırık dudağı kaçınıcı dereceye
şair dargınmış sargın bulutlar

şu iskemlede kaç şair
yakasını tutan yalçın dalgalar kim
söğüdün otu çöpü sopu

şu şehri kaç şaire verdiler
bulantı sarmaşıklarına dolanmış,
kaç şairle gördüler
bu şehri çıplak ve ayıp

hiç şair kanı görmedi diye
kör bu bıçak ve kayıp

kaç kaçık şairden
kaç kaçak ima daha gerekir
bu şehri yıkarak ve yakıp
bir sabaha daha
hazır etmek için

soyunan her adın altında
bükük şair çıkmazı
kolların kafayı tersten sardığı
kör olası bıçağa verdiler
kaç ad uladı iskemleye ıslak
şu sehir bu şehre karıştı

bu gömlekten çık öylece, kırıştı
soyun ve gizemini iskemleye bırak
şehri kanıtlamayı belirsiz
organlara atadılar

hepsi çıkılmaz sokak da olsa
kan gösterecek yolu,
bu şehir karıştı karışacak, öylece çık

sahi deseydi şair göğün damarları
genişleyerek yutacaktı halkı
elleri kokmuş kırmızı aldan
ç..lerinde kız saçı
bahtı salyasına salyası selasına
dedi kaçın en büyük etinizden

şu şehirden kaç böyle şair
bu şehrin kıyametinden
kaç böyle şair kaçabildi

[YUMURTANI USULCA YERE BIRAK]

NAGİHAN COŞKUN

NAGİHAN COŞKUN İLE GÖRSEL ŞİİRİ ÜZERİNE

-bizlere kim olduğun ve nerden geldiğin hakkında kısaca kendini tanıtabilir misin?

+Kendimi bulursam anlatayım. Her şeyi yapmaya gönlü olan ama bir o kadar da korkak, korkmadığı zamanlarda ise tembel biriyim. Evrenin griliğini alabildiğince kucaklıyorum. Yazmayı seviyorum, konuşmaya bayılıyorum. Üşenmezsem ziyarete gelenlere seans veriyorum. Uykum geldiğinde çenem düşüyor, bazen korkunç saçmalıyorum. Aslında dürüst olmak gerekirse çoğu zaman saçmalıyorum.

Uluslararası çelişkileri çözmeden sıkıcı işlerde çalışmaya başladım. Gazete ve dergi editörlüğü derken, "Daha fazla Hammurabi'ye lanet okumak mümkün mü?" diye düşündüm ve kendimi Hollanda'da buldum. Politikayı bir kez daha sevemedim. Bunun üzerine yön değiştirerek belediyenin sosyal hizmetlerinde çalıştım. Hayatın altın tekeri babamdı; ne verdiyse elhamdülillah dedim. Sponsorum olarak ona sonsuz teşekkürler!

Her şey bir yana, kendime yeni yeni şans vermeye başladım. Kısa bir evlilik yaptım. Şimdi ise hayatımda en büyük yer kaplayan kişi, güzel kızım. Onunla mükemmel bir ilişkimiz var diyemem; idare ediyoruz. O ateş, ben su. Beni sık sık "gettolaşmaya" sürüklüyor. Arabada son ses "İsabel, seninle mezara ben" dinlemek gibi küçük kaoslarımız var.

Şiir yazmayı seviyorum. Sonsuza kadar yazabilirim. Ama bak, yine dağıtmaya baş-

ladım! Breaking Bad hastasıyım. Seriyi kaç kez izlediğimi bile hatırlamıyorum.

Yazmak hep vardı ama peşime takılan editöre "hişt!" diyebilmek için kurslara katıldım. Film okumaları yaptım, ardından birkaç yazarla uzun metrajlı bir şeyler yazdık. Hikâye uydurmayan ebeveyn var mıdır, bilmiyorum. Buradan yola çıkarak çocuk edebiyatına yöneldim. En sevdiğim yazar Julia Donaldson. Babasının ona küçük yaşta devasa bir şiir kitabı hediye etmesi, onun müthiş ritim duygusunu şekillendirmiş.

Resim öğretmeni olmak istiyordum, dinozor oldum. Ama hayatın renklerini kendime boca etmekten vazgeçmedim. İmgeler ve sembollerle çıktığım yolda görsel şiire evrildim. Resme olan ilgim sayesinde, kelimelerin bazen klişe kaldığı yerlerde imgelerle ifadelerime güç katmak istedim. Bu yüzden sanatımı görsel şiir olarak tanımlıyorum.

Sanatım benim için bir tür iç dökme yöntemi oldu. Acılarımı, öfkemi, depresyonumu ve siyasi düşüncelerimi görsel şiire aktardım. Hem fiziksel hem dijital ortamda ürettiğim eserlerle, tek bir görselle yüzlerce satırlık anlam yaratabileceğimi fark ettim. Ama beni en çok heyecanlandıran şey, bu anlamın herkes için farklı olmasıydı. Tıpkı uzak çağrışımlı şiirlerde olduğu gibi. Benim eserlerim, izleyiciyi belirli bir duyguya ya da düşünceye yönlendirmek yerine, onların kendi satırlarını yazmalarına alan açıyor

**-şiiirde görmek istediğın neyi yazıyla ifa-
de etmek yerine görsel ifade edebilme
imkanı seni bu alana yönlendirdi, spesi-
fik bir örneğın var mı?**

+Fatih, meseleye sadece görsellik açısın-
dan bakmayalım. Şiirin belirli bir disiplini
yok; her şey şiir olabilir. Önemli olan, yap-
tığın şeyi okuyucuya ya da izleyiciye ikna
edebilmen. Elbette estetik bir kaygı taşın-
malı. Tıpkı diğer sanat dallarında olduğu
gibi, şiir de orijinal, yenilikçi ve hedeflediği
kitle için marjinal olmalı.

Bazı şairleri sosyal medyada takip edi-
yorum. Anlık videoları, tek bir cümleleri,
bazen sayfalarca şiirden daha derin olabili-
yor. Bu durum, şiirin biçim değiştirdiğini,
hatta sınırlarının giderek belirsizleştiğini
gösteriyor. Tabii, bu oldukça subjektif bir
konu. Ama şunu net söyleyebilirim ki şiir,
kâğıda mahkûm değil.

Denis Roche'un "şiirin sonu" fikri tam
olarak buraya oturuyor. O, şiirin kelimeler-
le sınırlandırılmayacağını, hatta artık keli-
melere gerek bile kalmadığını savunuyor-
du. Fotoğraflı, bir şiir biçimi olarak görü-
yordu. Roche'a göre bir fotoğraf karesi,
sayfalarca dizenin veremeyeceği bir yoğun-
luk sunabilirdi. Aslında onun söylediği şe-
yin, bugünün dünyasında sosyal medya vi-
deolarına da uyarlanabileceğini düşünüyö-
rum. Bir bakış, bir duruş, bir anda çekilen
kare—bunlar bazen en güçlü mısralardan
bile daha etkili.

Bunu en radikal haliyle uygulayanlar-
dan biri de Dadaistlerdi. Dadaizm, her şe-
yin sanat olabileceğini savunuyordu. Tris-
tan Tzara bir şiir yazmak için bir gazete alıp
kelimeleri rastgele kesip bir torbaya atma-
mızı ve sırayla çekerek birleştirmemizi

öneriyordu. Yani, şiir bilinçli bir yaratım-
dan çok bir rastlantının ürünü olabilirdi.
Şimdi dönüp baktığında, sosyal medyadaki
kısa içerikler, Dadaistlerin yöntemine ne
kadar yakın duruyor değil mi?

Fatih, tüm bunları düşününce şiir bir
tür ikna sanatı gibi geliyor bana. Kelimeler-
le, görüntülerle, seslerle ya da bir anlık ifa-
deyle... Önemli olan, bunu karşı tarafa ge-
çirebilmek. Şiirin hâlâ klasik formlarda ya-
zılabileceğine elbette inanıyorum ama
onun dönüşebilir ve her formda var olabi-
li olması da beni heyecanlandırıyor. Sen
ne dersin? Şiirin sınırlarını çizebilir miyiz
gerçekten?

**-yaptığımız bir konuşmada bana bahset-
miş olduğun görsel şiir= hızlandırılmış
romantizm söylemini açabilir misin?**

+(Gülerek) Fatih, olay şu: Romantizmi hız-
landırdık ama biraz fazla hızlanınca frenler
patladı! Günümüz ilişkileri çok hızlı ilerliyor.
Bir bakıyorsun, daha ilk mesajı atmadan evli-
lik teklifi gelmiş, daha tanışmadan "ruh eşim"
diyorlar. Hızlandırılmış romantizm" ifadesiyle
birlikte düşündüğümüzde, günümüz ilişkileri-
nin yüzeyselliğini, hızla tüketilen duyguları ve
derinlikten yoksun aşkları eleştiren bir eser
gibi duruyor. Geçmişte anlam dolu olan aş-
kın, zaman içinde nasıl boş bir kabuğa dönüş-
tüğünü ya da hızla tüketilen ilişkilerin geride
bir çürümüşlük hissi bıraktığını anlatıyor ola-
bilir. Ama yine de içimizde bir şeyler filizlen-
meye devam ediyor—tıpkı iskeletin karnın-
daki çiçekler gibi.

Özellikle gelinin hâlâ süslenmiş olması ama aslında bir iskelet olması, romantizmin törensel ve gösterişli tarafının altının boş olduğunu ima ediyor. "Bon Voyage" damgası, aşkın bir yolculuk olduğunu söylüyor ama burada gidecek bir yer kalmamış gibi.

İskeletin zarif bir şekilde tek ayak üstünde durması, aşkın o hafif, büyümlü tarafıyla oynarken, alttaki figürün sakın ve bekleyen hali bir tezat oluşturuyor. Belki de bu, aşkın hızlı tüketilmesiyle içinin boşaltılmasına bir gönderme; ya da aşk hâlâ var ama artık onun etrafındaki ritüeller bir tür tiyatroya dönüşmüş.

Çiçekler de ironik bir unsur: ölümle yaşamın, çürüme ile yeniden doğuşun iç içe geçtiğini gösteriyor. Hem trajik hem komik bir yanı var—romantizmin idealize edilmesi ve bunun absürtlüğü üzerine bir taşlama gibi. Yani belki de değil! (pis pis sırtıyor)

-bir görsel şiire başlama tetiğın bir fikri görsele aktarmak mı oluyor yoksa denk geldiğın bir görsele bunun şiiri yapılr eklemeleri mi yapıyorsun?

+Fatih, görsel şiire başlama sürecim genellikle iki yoldan biriyle şekilleniyor. Bazen bir fikir beni tetikliyor ve onu görsele aktarmaya çalışıyorum; bazen de karşıma çıkan bir görsel, içinde gizli bir şiir barındırıyor gibi hissettiriyor ve onu tamamlamak için kelimelerle ya da eklemelerle müdahale ediyorum. Ama bireysel beslenmeyi önemli görüyorum. Nefsine ilham olabilecek sanat dallarıyla dirsek teması kurmak, eserin okuyucuyu sürükleyip fantastik bir mekâna götürecekt kadar güçlü kıla-

biliyor.

Teknik olarak altın oranı, klasik bir estetik ölçüt olarak değil, sezgisel bir rehber olarak kullanıyorum. Bir görselin dengeye oturması, bazen oranlarla değil, içsel bir ritimle ilgili. Zıtlıklar içindeki acımasız uyumu seviyorum. Renklerde çatışmaları, dokulardaki kırılmaları, biçimlerdeki sürüşmeyi önemsiyorum. Kirli kolajlar bu yüzden bana daha sahici geliyor. Çünkü düzensizliğin içinde de bir düzen var; rastgele gibi görünen parçaların bilinçli bir kompozisyon içinde buluşması, o kaotik uyumu yaratıyor.

The New Yorker çizerlerinden ilham aldığımı söyleyebilirim. Mesela Saul Steinberg'in o akıl dolu çizgileri, en basit formlarla en derin anlamları yaratabilmesi beni büyülüyor. Niemann'ın çizgiyi gerçek objelerle harmanladığı oyunbaz yaklaşımı, bana görsel ve şiir arasındaki ince bağı düşündürüyor.

Görsel şiir yaparken kendime şu soruyu soruyorum: "Bu sadece güzel mi, yoksa bir şey mi söylüyor?"

-ortaya koyduğun eserler açısından anlaşılmak sana ne ifade ediyor

+Ortaya koyduğum eserler açısından anlaşılmak, bazen beni yüzeyine çekilmiş gibi hissettiriyor. Okuyucunun her anlamda zorluk çekmesi, sancılanması hatta bazen hiçbir şey bulamaması hoşuma gidiyor. Hani görsellerin hakkında fikirlerini merak etmiyorum desem yalan olur, çünkü farklı yorumları duyduğumda keyifleniyorum.

Geçen yıl, Rotterdam'daki Sint-Laurens kilisesinde işitsel bir şiirle sergiye katıldım. Toplum, ne yazık ki hızlı tüketmeyi seviyor. Otuz saniyelik reels sürelerini fazla bulan bir nesil var artık. Bazen görsel şiirlerimi dergilerde paylaşıyorum. Birkaç örnek gönderiyorum. 'Şunu seçerler' dediğim her şiirde yanıldım. Görüldüğü gibi değil böyle tuhaf bir şeyler oluyor. Sonra diyorum, 'Yürü git.' Gidiyorum ;)

Fatih, mesele aslında biraz da şu: Herkesin sevdiği bir şiir yazmak ya da yapmak değil muradım. Muradına eren, dağları delmiş. (gülüyor)

-görsel şiir adam mıdır?

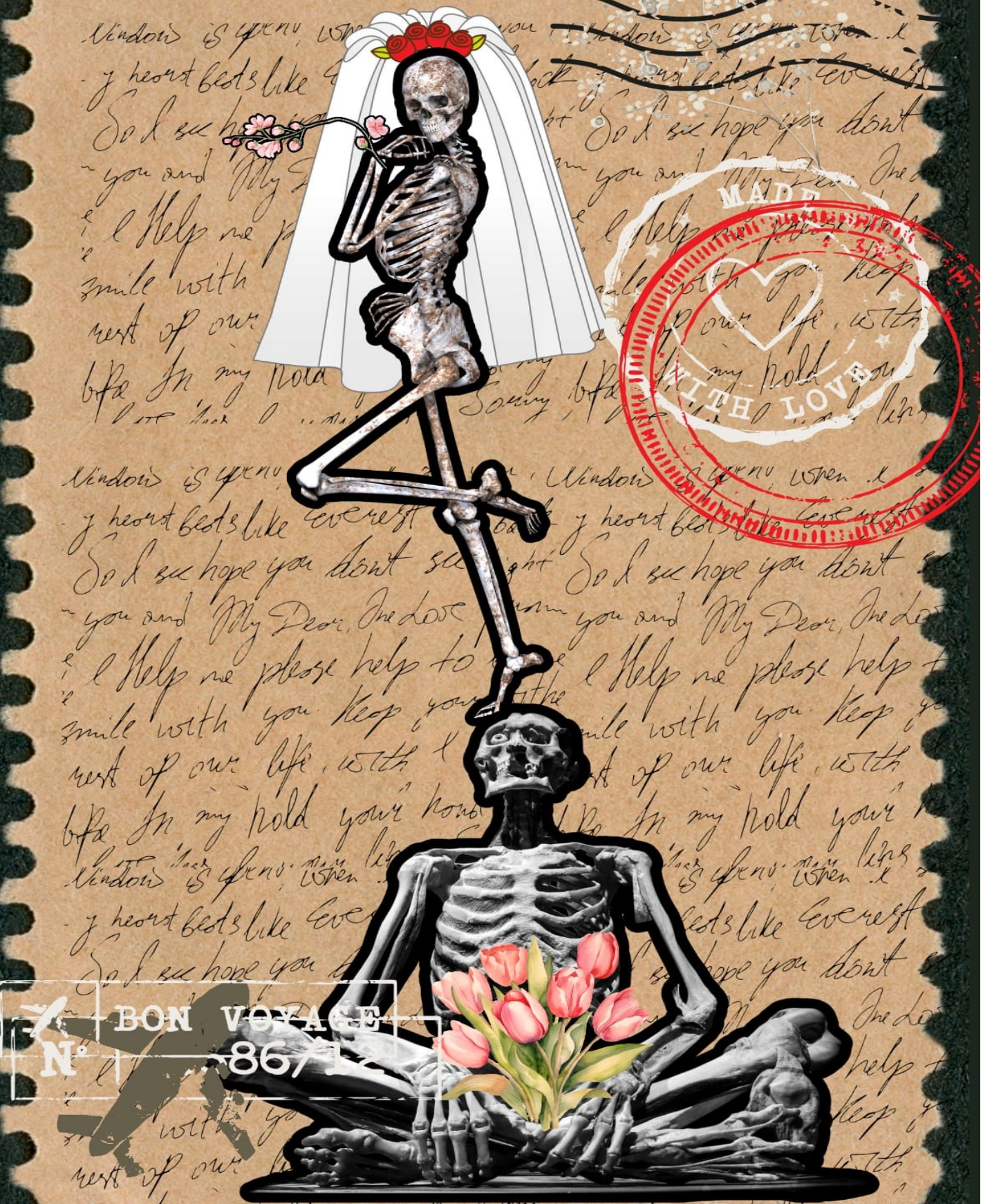
+bence trans.

-görsel şiir pırıl pırıl bir sanat alanı mıdır?

+skfjklfl mümkün mü? Sometimes making something leads to nothing (bazen bir şeyler yapmak hiçbir şeye yol açar) Belçikalı sanatçı buzu asfaltta yürütüyor. Bazen görünürde hiçbir şey gibi gözükse de sürecin tamamı anlam taşır.

Bir deterjanın reklamında "bırakın kirlensinler" slagonu vardı. Fatih "bırak kirlensin" diyorum.

[HIZLANDIRILMIŞ ROMANTİZM]

NAGİHAN COŞKUN

[SON SUS'A KADAR]

ESRA DÖKMEN

yürüyorduk suda
arkada bıraktığımız metal yorgunluğunun sesi
kleopatra sonu yazıp duruyordu
önce inanmadım
bizzat vazgeçişler iradesi ikna olundu karanlıkta.

sert bastığı f klavyesine göz ucuyla baktığımı bilirim
sessizliğe dair bir veriydi arama çubuğundaki
nefes alış verişler gibi bir veri.
buna rağmen yüzü olmayan bir sermaye koyduk ortaya
ve iz bırakmaların ilk meyvelerini aldık.
kulunçları zorlanmış dağların el izini nasıl bilirdiniz
aradığım söylenemezdi etik felsefeyi
duygusu körelmiş korkak akımlarda
toprağın dibini de bu yüzden eşlemedik.

bir nokta boyutunu geçen şeylerden olunca
insan falı bakmak
bu içten gelirdi, hayatı tersten okumak
bir an beis görüldü ve ters döndü vazolar
neden sonuç ilişkisini illa kur dersiniz eğer
örgütlenmek de suçtu ölümde
örgütlenmemek de kafaca.

sonu bir olasılığa bağlamak bir şiirdi bu
azalmalar.
saçımı yakarak sondan önceki ededuracaklarım için
küllerle bunu yazdık;
"inisiyatif içeren bir çoğulluğu yok eder
sana isabet eden her hayalet mermi
ihtimalli bedeninde bir yara izi taşııyorsan eğer"

belki su kadar hiçlik de yakındı bu örüntüye
görünen apaçık da değildi
gizli fren ve manevra sistemi
insana epeydir entegre edilmişti
bunun post modern camiasında yeri neydi peki
bir kez dahi hümanizmin satırlarında kaybolmadan
adayı düşündük kıyısız
değildi bu soyunmak çırılçıplak
şuur okur yazarlığına
bu, bu kadar basit olamazdı.
kovuşturma alacak genel geçer ne varsa
biliyorum demek sadece suyun tökezinde artık.

sürelî bir kopuş anında evrende olmayan
bütün şıklarda olmayan görelî direnci harcadığım
ve bunun bekçiliğiymiş hatırladığım.
sisteme sitem edeceğimiz çekimli fiiller durdu
bulutlar ardında bir ufuk şimdi kendinden mesul
aranılan kostümler ise eprimiş günahlarımız.
çember içi için bir madde alacaksam yanıma
annemin tülbendini seçtim dedim
sûra böyle dokunuldu.

artık zamanı kelebek saymak kerte
bir histi bu hiç yapamadıkların gibi bir feyze
nihayetinde dönüşmekti iziyle
garanti mevsimiyle hikmetin.
dillendim cebren ve hazırladı bu beni.

bir ateş grubu olan egemenliğim
bir odada eğitilmemişti
hayattan kopmak için önce
suistimal edilmesi gerekiyordu cinlerin
ve boccaccio iskânına ait şehvetin.
ben algıya göre mavi olanı seçtim.

önermiyormuş gölgem
vücut sıcaklığını baz alan termometreyi gökte
ve akıl dahi ihtiyaç duyduğu
yeri soğuğu hissettiğin kadar bilirmiş
yabancı kalmaması adına kalıntıların
geceye ait bir vurgu için ittim kendimi rüzgâra
dümdüz bir çizgi yaratacaksın dedim
dümdüz bir çizgi artık.

nefese aidiyet bahşeden bir ruhun
makine sesiyle susuyor olması değildi bu
tabiata hüküm sürmüş olgu ve tinin
her şeyi boş kılan anlamsız yalınlığı değildi bu
yerdeki gövdesinin titremesiydi
sevmenin efendisinin.

son kapı da açılmıştı artık
küller suya karışmıştı çoktan
"yaşatacağını bilemiyorsan eğer gücü
teker seslerini duyumsadığın kafanın
şahitliğinde taşırdın kendini onunla aynı akiste
son susa kadar"

You are dead

MUSEUM

[DÖNGÜ]

AYŞE NUR UĞUR

nereden bilebilirim sonu
yaşam dediğim lanet
bir döngüye hapsetmişken beni
kıramıyorum dişlerim parçalanıyor
ne sertmiş bu hayat
ne zaman adileşti bu kadar

ilk günü yaşamın
seni gördüğüm günü belledim
seninle doğdum senin sevgini doğurdum
lakin bilirdim bu adı hayatın beni
mutsuz etmek için planları olduğunu
ne kadar başa sarsak da sonumuzun olacağını

buyrulmuş fermanlara dahi çıkardı sesim
devirirdim boğazıma sarılan ipleri
ellerim mi kanayacak
bırak damla kalmasın, aksın
tutardım dişlileri yerinde
bir saniye sonrasına bile gitmezdik

gözlerime işlendiğin ilk günü
çıkaramazken aklımdan
gittiğin gün hiç yokmuş gibi
bu döngüyü gidişinin kıracağını bilirdim
sonumun ilkimden olacağını

şimdi aldığım son nefesle
bakıyorum gökyüzüne
ve veriyorum nefesimi
son kez
gülerek

birleşmemiş milletler

[ESKİ TÜRKİYE’NİN SONU]

FATİH CEYHAN

kıyameti aortuna yakınlaştırayım,
perçinleştireyim birkaç alameti.
deprem diyorlarsa yıkılsın göğsümdeki taş.
okyanuslarla kaplansın 3/4’ü nefret yüzümün,
bütün kıtalar siperle bir olsun yani ki
kıyametimi namlusuyla tanıştırayım.

ölümünden başlayayım, doğumla bitireyim.
survival şarkılar dinlettireyim
kıyameti notalaştıranlara.

içimden cinim kaçtı, pili göçtü yaşamının
eskiden kanın dolanmasına yeterdi,
siyaset damar dişlemezdi yeterdi

hırsız yoktu
-kanamanın mecliste bir koltuğu vardı yeterdi,
hırsım vardı
-gençliğimin boynunda başka bir ısırık daha yoktu.

artık meskenim ödevimi yapsam da
kulağımı çekeceklerin elinde,
taşıyamayan kolonlarını tanıyorum
üzerime yıkılacak bu dengenin,
belki yaşanılır diye beklenen çağları uluyacak
bir ayaz bulamıyorum.

işittiklerimin önünü ilikliyorum
gördüğüm gerçeklerin seremonisinde.

hareketimi kısıtlayan kıyametin dur anonsu ama
teslim olduğum yansımadaki çocuğun
post apokaliptike vurulması aslında.

terk edilmiş benzinliğin önündeki
dondurma dolabını karıştırabilecek
son umut birkaç parmağım kaldı

manzarasında tam dondurma yalamalık
bir patlama olacak dediler.

annemin elini bıraktım ona koşuyorum,
kıyamete yaklaştıkça yaşım büyüyor

DİKKAT EDİN

EN SONUNDA

BANA

GELMEYİN

-GOETHE

[MALUM ŞAHİSTAN GERİYE KALAN]

FATİH CEYHAN & NAGİHAN COŞKUN

sen onlara düşmanlık bıraktın
-hayır
senden geriye düşmanlıktan başka
ruh kalmadı
-hayır

işte sonun geldi mutlak
herkesin sonu geleceği gibi mutlak
başlangıcın vardı, gel gitlerin vardı,
türki geleneklerin vardı, ölüm emirlerin
adaletsiz cebin vardı-doldu
bu coğrafyada var olmak vardı
ama sen hiçciydin
düşmanlık hariç neyi yeşillendiriyorsa
bu toprak onu hiçe saydın

geçmişi sayıklamak yerine
bir robotun gırtlığına
sarılmaktan nasırlaşmış
ellerine bakıp
üç yüzyıl sonralık bir derde
sahip olmak vardı

atomu bir arada tutmak vardı,
pazar akşamı yıkanmış çocuk olmak vardı,
baba olmak vardı bir çocuk daha bozmak

dolama olmuş parmak vardı biz küçükken
aşk vardı henüz yaralanmamıştı inanç
syrılmamıştı teninden tülü henüz sevmek vardı

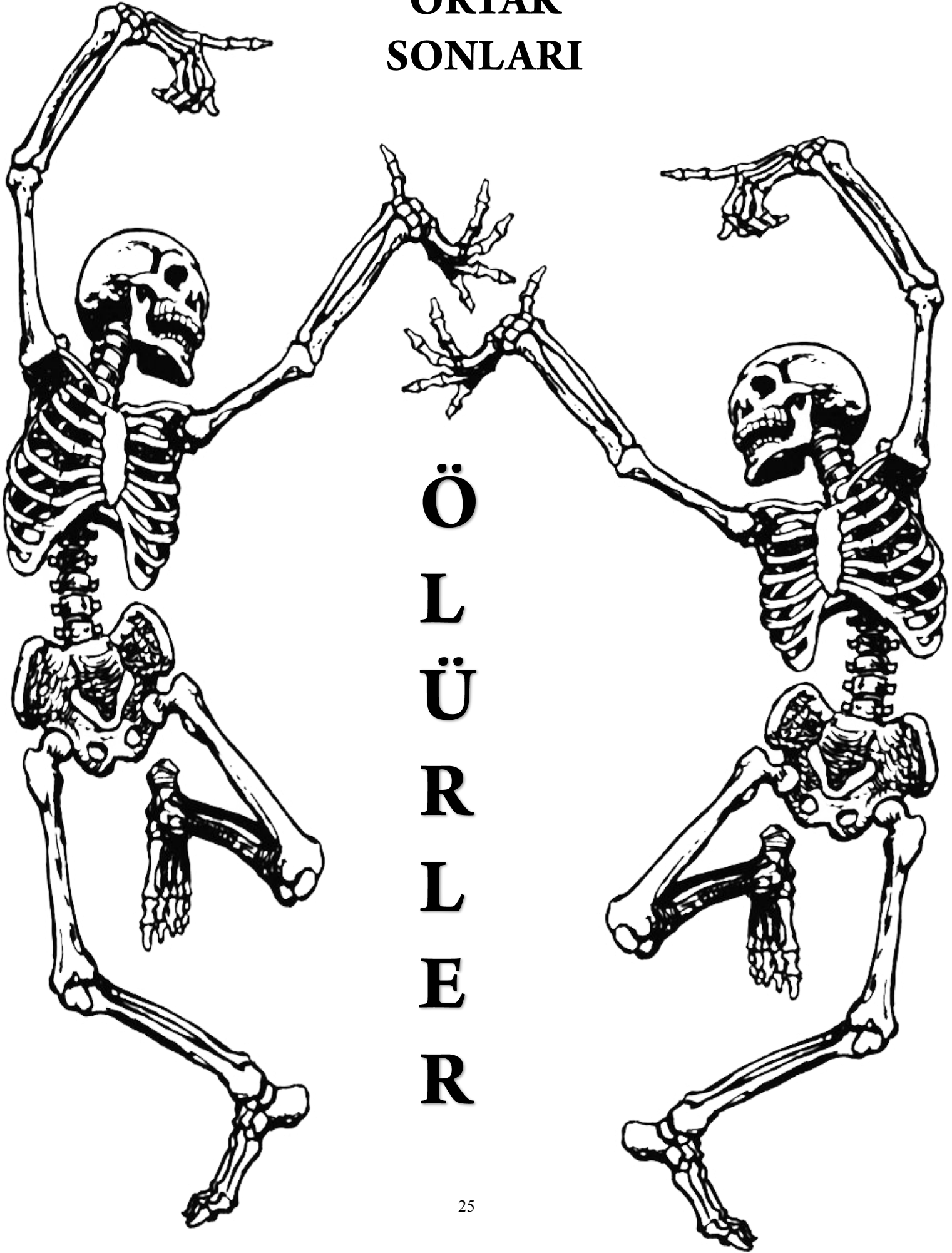
paslı kirli yatağa girip sabah kimseler görmeden
tofii kavanozunun dibini görmek vardı

gece masalı için hayaline gelen kırmızı başlıklı kıızı
evire çevire annesine teslim etmek vardı.

gırtlak yakan yalanları anında fişekleyip
beslenme kutusunu evde unuttum numarası çeken
hayırlı evlat olmak vardı

hepsine bir son ilıştirdin,
öylece kaldı yaşamanın yakasında

DİKTATÖRLERİN ORTAK SONLARI

SON GÜN Hİ KA YE LE Rİ

